

Каруцата наближи и щом го съзряха спряха.

— О-о! Борьо! — извика госпожата.
— Че какво правиш тук самичък? . . . Ха да те водим у нас на гости! Тамам наш Златанчо няма с кого да играе! . . .

Всички се обаждаха, засмени, оживени, с мокри коси. Пенито плесна с ръце и рече:

— Боре, чакай! Ще ти дам едно нещо! . . . — и се разтаршува из каруцата.

Борю изведнаж пламна, цял зачервен от срам. Ами ако са го видели, когато гледаше зад шубраката?

— Ха-де, качи се! Ще минем с каруцата край вашите и ще им обадим, че ще спиш у нас! Пък утре цял ден ще се возите на диканите! . . . — отново настоя госпожата.

Той едва можа да поклати глава:

— Т-ц! . . . Не ща. Аз чакам тука Дечо. . .

После, очите му, без да съзнават, се дигнаха към колата. Руска, с голи ръце, с нежни тъмни мустачки на устната, го гледаше право в очите и му се усмихваше. Той не чуваше Пенито, което му викаше:

— Дръж, де! Виж каква хубава кра-
тунка! . . . Две бяха само, едната за мене,